Άνοιξη 2023

- Στροβιλισμός
- Ο οίκος του
- Το περίεργο γράμμα
- Δίκαιο και τιμωρία
- Οι αριθμοί στην τσέπη του
- Ένα δώρο
- Το μέλλον έχει ήδη έρθει. Απλά όχι για όλους μας...

Στροβιλισμός

Ελένη Αμιραλή

> You are your life and nothing else.
>
> -Jean Paul Sartre

Το κουδούνι της πόρτας χτύπησε. Ο άντρας έσυρε τα πόδια του βαριά και καταπονημένα από την προηγούμενη μέρα μέχρι το χολ. Πήρε μια βαθιά ανάσα πριν ανοίξει την πόρτα. Για λίγο οι σκέψεις του πήγαν στις πιθανότητες που τον περίμεναν έξω από την πόρτα, όμως σταμάτησε τον εαυτό του. Ήταν ανώφελο.

Η πόρτα άνοιξε αργά, τρίζοντας δυνατά σε κάθε μοίρα. Ο άντρας έβγαλε απ’ έξω το κεφάλι του και κοίταξε τον άδειο διάδρομο. Μονάχα το φως του ηλίου τον χαιρέτησε απαλά στο μάγουλο του από το παράθυρο στον τοίχο. Ο ήχος των αυτοκινήτων ακουγόταν στην απόσταση. Ο άντρας δεν βλέπει παρά έναν κλειστό φάκελο μπροστά από την πόρτα. Τον σηκώνει προσεκτικά και κλείνει την πόρτα μπαίνοντας για άλλη μια φορά στην ασφάλεια του σπιτιού του. Κάθε άλλος άνθρωπος στη θέση του θα ήταν προβληματισμένος, αλλά όχι εκείνος. Ήξερε τι τον περίμενε. Ο φάκελος δεν είχε τίποτα ιδιαίτερο με μια πρώτη ματιά. Ο άντρας τον γύρισε στα χέρια του. Όμως δεν υπήρχε τίποτα να διαβάσει. Μέσα του δεν υπήρχε παρά ένα λευκό χαρτί. Χωρίς προτάσεις, χωρίς τελείες, μόνο ένα όνομα γραμμένο καλλιγραφικά στο κέντρο του.

Όλα τα υπόλοιπα ήταν ρουτίνα. Ο άντρας μπήκε στο ντους, χτένισε τα λιγοστά μαλλιά που κρατούσε με επιμονή το κεφάλι του και ντύθηκε. Πήρε τα κλειδιά του μερικά χαρτονομίσματα και ένα πακέτο τσιγάρα που φιλούσε στο κομοδίνο του. Προσπαθούσε να κόψει το κάπνισμα και τοποθέτησε με δισταγμό το πακέτο πίσω στο κομοδίνο.

Το σπίτι του ήταν μικρό αλλά άνετο για έναν εργένη. Δεν ήταν πάντοτε εργένης βέβαια. Κάποτε είχε μια αγάπη. Μια αγάπη που έμοιαζε πιο αγνή και πιο ουσιώδης από κάθε βιβλίο και κάθε ταινία, όπως για όλους τους ερωτευμένους. Του την πήρε όμως η καταιγίδα των περιστάσεων και των κακών συνηθειών. Μια αγάπη τόσο εύθραυστη τελικά που εξαφανίστηκε σαν τον καπνό του τσιγάρου του. Μόνο το τσιγάρο του έμεινε από εκείνη την αγάπη.

Κάτω από εκείνο το κομοδίνο, από το πακέτο με τα τσιγάρα, από την αγάπη του, υπήρχε μια εσοχή στον τοίχο. Ο άνδρας έσπρωξε το κομοδίνο και αποκάλυψε την εσοχή. Από μέσα της έβγαλε έναν μακρύ, μαύρο σάκο και επανατοποθέτησε το κομοδίνο στη θέση του. Έριξε τον σάκο πίσω από την πλάτη του, πήρε άλλη μια βαθιά ανάσα και πήγε προς την πόρτα.

Ο Νίκος κοίταξε το ρολόι του και αναστέναξε. Η ώρα είχε περάσει και θα αργούσε να πάει σπίτι. Είχε ακόμα καλή διάθεση όμως επειδή ήταν Πέμπτη και τις Πέμπτες έπαιζε η αγαπημένη του σειρά. Έκλεισε τον υπολογιστή του και τα βιβλία του και κατευθύνθηκε προς την έξοδο. Έγραψε το όνομα του και την ώρα αποχώρησης του στο βιβλιαράκι στο γκισέ του κτηρίου. Με μεγάλα καθαρά γράμματα, προσέχοντας κάθε τόνο και καμπύλη του ονόματος του χωρίς να ξέρει ότι κάποιος άλλος έκανε το ίδιο εκείνο το πρωινό.

Ο ήλιος έδυε και το φως του έκανε τις πολυκατοικίες να φαίνονται πορτοκαλί. Ο Νίκος έβαλε τα γυαλιά ηλίου του και ξεκίνησε να πηγαίνει προς το σπίτι. Στο δρόμο του πέρασε από την αγαπημένη του καφετέρια όπου και κάθισε να πιει έναν καφέ στη μοναξιά του. Δεν τον ενοχλούσε η μοναξιά. Του άρεσε η δική του παρέα. Με τον εαυτό του ήταν πάντοτε ειλικρινής, κάτι που έλειπε από τις σχέσεις του με τους άλλους ανθρώπους. Ότι και να του συνέβαινε ήξερε πως θα έχει πάντα τον εαυτό του, χωρίς να σκεφτεί πως αυτή η προσέγγιση θα μπορούσε να του τον στερήσει. Όσο παράγγελνε τον καφέ του κάποιος τον παρατηρούσε προσεκτικά. Εν αγνοία του Νίκου, ένα ζευγάρι μάτια τον είχε παρακολουθήσει από κοντά εκείνη τη μέρα. Τον μελετούσαν με ευλάβεια όσο έβαζε τα γυαλιά ηλίου του, όσο μιλούσε με τη σερβιτόρα. Αυτό το ζευγάρι μάτια άνηκε σε έναν άνδρα χωρίς όνομα και χωρίς τσιγάρα. Τον παρατηρούσε τώρα από την οροφή μιας πολυκατοικίας γονατισμένος στην τσιμεντένια ταράτσα μπροστά από ένα σκοπευτικό τουφέκι. Δίπλα του ήταν πεσμένος και άδειος ο μαύρος σάκος από την εσοχή στον τοίχο. Αδρανής και άμορφος πλέον σαν πεθαμένη μέδουσα στην αμμουδιά. Τα γόνατα του άνδρα συνηθισμένα σε αυτού του είδους τις κακουχίες δεν πονούσαν. Ούτε η πλάτη του ούτε ο αυχένας του πονούσαν αν και ήταν ώρες κοκαλωμένα στο ίδιο σημείο. Λίγο μόνο τα μάτια του τον πονούσαν από τις δυνατές αχτίδες του ηλίου που έδυε και τον έδιωχναν να πάει σπίτι του. Έβλεπε τον Νίκο με προσοχή. Είχε το δάκτυλο του στην σκανδάλη. Το χέρι του έτρεμε λίγο, όχι επειδή ήταν νευρικός. Το είχε ξανακάνει περισσότερες φορές απ’ ότι μπορούσε να μετρήσει. Το τσιγάρο έφταιγε για το τρέμουλο που τον είχε κυριεύσει. Τα συμπτώματα της απεξάρτησης τον ενοχλούσαν μέρες τώρα. Δεν τον έπαιρνε ο ύπνος τα βράδια. Σκεφτόταν την αγάπη του, σκεφτόταν μήπως θα μπορούσε να ήταν πιο ειλικρινής μαζί της, πιο τρυφερός, και αν θα άλλαζε τότε ίσως η ζωή του. Ίσως άλλαζε άμα ήταν πιο ειλικρινής και τρυφερός με τον εαυτό του. Ίσως να μην έφταιγε το τσιγάρο που δεν κοιμόταν τα βράδια.

Ο άνδρας γινόταν ανυπόμονος. Ετοιμαζόταν να τραβήξει την σκανδάλη. Όλα θα γίνονταν αθόρυβα. Ο Νίκος θα έγερνε το κεφάλι του πάνω από το τραπέζι, η οπή στο κεφάλι του θα έσταζε σταγόνες αίματος στον ζεστό καφέ του και τα χέρια του θα έπεφταν σιωπηλά στα πλευρά του. Στην χειρότερη ο άνδρας θα είχε 30 δευτερόλεπτα μέχρι κάποιος περαστικός να καταλάβαινε τι έχει συμβεί σύμφωνα με την κίνηση σε εκείνη την περιοχή. Του έφταναν και του περίσσευαν. Η σερβιτόρα μόλις είχε ακουμπήσει τον καφέ μαζί με ένα κουταλάκι του γλυκού και ένα μπολάκι με κύβους ζάχαρης στο τραπέζι του στόχου. Ο άνδρας ξεκίνησε να πιέζει την σκανδάλη, η αδρεναλίνη έκανε τα αυτιά του να βουίζουν. Οι παλάμες και οι κρόταφοι του υγροί από τον ιδρώτα που τον έλουζε. Κάθε ίνα του σώματος του ήταν έτοιμη να τρέξει με το που ακούσει το σφύριγμα της σφαίρας. Η αναμονή κράτησε για πάντα και καθόλου ταυτόχρονα. Ήταν πλέον έτοιμος να εκτελέσει το καθήκον του και τον στόχο του. Όλα σταμάτησαν. Δεν υπήρχε τίποτα άλλο στον κόσμο εκτός από τον άνδρα, τον Νίκο και το όπλο ανάμεσα τους. Όμως σφύριγμα δεν ακούστηκε. 1… 2… 3… 4… 5. Ο Νίκος έριξε πέντε κύβους ζάχαρη στον καφέ του. Ο άνδρας τους μέτρησε έναν προς έναν. Έτσι πίνει και εκείνος τον καφέ του. Ξαφνικά το σώμα του χαλάρωσε. Μπορούσε να γευτεί τον ζεστό καφέ με πέντε ζάχαρες στη γλώσσα του. Τόσο απαλός και γλυκός. Μπορούσε να τον μυρίσει και να νιώσει το θερμό φλιτζάνι στην παλάμη του. Τότε άλλαξε κάτι μέσα του. Προσπάθησε να πατήσει την σκανδάλη μάταια. Δεν θα μπορούσε να ξαναπατήσει τη σκανδάλη όσο μπορούσε να θυμηθεί την γεύση της ζάχαρης.

Την επόμενη μέρα όταν χτύπησαν την πόρτα του άνδρα άνθρωποι με τάση για βία και ματαιότητα το βρήκαν άδειο. Δεν υπήρχαν τσιγάρα ούτε κλειδιά. Μόνο το όπλο στο τραπέζι της κουζίνας και η άδεια εσοχή πίσω από το κομοδίνο. Τα σεντόνια ήταν κρύα και ο άνδρας πλέον κάπου μακριά. Με τσιγάρα και όνομα.

Ο οίκος του

Ιωάννα Χατζίδη

Όσο κι αν προετοιμαζόταν για αυτή τη μέρα, όσες συζητήσεις κι αν είχε κάνει με τους δικούς του, όσο κι αν την περίμενε, έμεινε έκπληκτος όταν οι υποθέσεις του έλαβαν σάρκα και οστά και αυτή η μέρα ξημέρωσε. Με το άνοιγμα της πόρτα του φούρνου, τον καλωσόρισαν η μυρωδιά της κλεισούρας και ο ήχος από το σκουριασμένο, παλιό κουδούνι. Σαν να το ήξερε, τα μάτια του έπεσαν πάνω στον φάκελο που βρισκόταν στο πάτωμα, ακριβώς μπροστά στην πόρτα. Δεν προσπάθησε να τον αγνοήσει, όχι, ήταν έτοιμος. Παραλίγο να κοπεί από το αιχμηρό χαρτί, ενώ πήγαινε να τον ανοίξει. Του φαινόταν σαν ψέμα ότι τον είχε στα χέρια του. Δεν κοίταξε την πίσω μεριά, γνώριζε τον αποστολέα. Όχι προσωπικά, για την ώρα τουλάχιστον. Το κουδουνάκι διέκοψε την αναβλητικότητά του, επαναφέροντάς τον στην πραγματικότητα.

«Ακόμα να ανοίξεις, Λούκας;», ρώτησε η κυρα- Ελίζα.

«Με προλάβατε», της απάντησε χαμογελώντας και έσπευσε να την εξυπηρετήσει.

Το πάτωμα δεν είχε τίποτα άλλο παρά ελάχιστη σκόνη πάνω του. Το γράμμα δεν είχε φτάσει ακόμα για εκείνον. Είχε κάποιες επιπλέον μέρες με την οικογένειά του.

«Ήρθε;», τον ρώτησε με αγωνία η μητέρα του την ώρα του φαγητού. Ζεστή σούπα –«νεροζούμι» την αποκαλούσαν τα μικρά- άχνιζε στα μισοάδεια πιάτα τους. Λίγο ξερό ψωμί και νερό ήταν τα μόνα συνοδευτικά.

«Όχι ακόμα», της απάντησε. «Για μια στιγμή νόμιζα ότι το είδα, αλλά πού τέτοια τύχη». Σε αυτή τη δήλωση τέσσερα στόματα έμειναν ανοιχτά, ένα κουτάλι έπεσε μέσα στο πιάτο και έξι μάτια κοίταξαν τον Λούκας με έκπληξη. Τα μάτια του πατέρα του έπεσαν πάνω του με θυμό.

«Τι πράγματα είναι αυτά που βγαίνουν απ' το στόμα σου!», φώναξε χτυπώντας το χέρι στο τραπέζι.

«Παιδία, πηγαίνετε στο δωμάτι-», δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση της.

«Θα έπρεπε να ντρέπεσαι να θες να πας να δουλέψεις για αυτούς τους βάρβαρους». Τα δύο αδέρφια είχαν ήδη αποχωρήσει τρέχοντας από την κουζίνα, με την μητέρα τους να τα ακολουθεί.

«Δεν είναι ότι πεθαίνω να δουλέψω για αυτούς, αλλά το προτιμώ από το να κρύβομαι», είπε δυνατά, σε μια προσπάθεια να φτάσει τον τόνο του πατέρα του. «Δεν είμαι φτιαγμένος για να πουλάω ψωμί, ούτε κι εσύ. Όλοι μας είμαστε πλασμένοι για κάτι άλλο. Και οι μόνοι που το καταλαβαίνουν, οι μόνοι που το εκμεταλλεύονται, είναι αυτοί οι «βάρβαροι», όπως τους αποκαλείς». Δεν είχε ξαναμιλήσει έτσι στον πατέρα του, ούτε σε κανέναν άλλο συντοπίτη του. Όλοι τους έτρεφαν βαθιά αντιπάθεια για τους «Ανίκανους», τους ανθρώπους που δεν κατείχαν ιδιαίτερες ικανότητες.

«Μα αγάπη μου, δεν κρυβόμαστε». Τα λόγια της μητέρας του, ήρεμα και παραινετικά, μαλάκωσαν λίγο το σφιγμένο σαγόνι του. «Απλώς μένουμε ταπεινοί και ασφαλείς. Όπως είναι ορισμένο». Πλησίασε το στρογγυλό τραπέζι και κάθισε δίπλα στον σύζυγό της, διαλέγοντας πλευρά στη διαφωνία.

«Δεν αφήνουμε άλλους να μας εκμεταλλευτούν για λίγα χρήματα. Διατηρούμε την τιμή μας, αυτό κάνουμε», προσέθεσε ζωηρά ο πατέρας του. «Σε γέμισαν οι Ανίκανοι πελάτες με αμφιβολίες;», ρώτησε κατηγορηματικά.

«Λες και ξέρουν ποιοι είμαστε για να μας αλλάξουν γνώμη; Ούτε οι γείτονες δεν ξέρουν για μας. Ούτε λέπρα να είχαμε»

«Αυτοί έχουν τη λέπρα, που με τις βιομηχανίες τους έκαναν τον κόσμο μας μαύρο. Και τι θες; Να πηγαίνουμε να ανακοινώνουμε περήφανα τις ικανότητές, μας για να μας πάρουν όλους στα εργοστάσιά τους, να φτιάχνουμε πράγματα για να βελτιώνουν αυτοί την χώρα τους και να συνεχίζουν να μας καταπιέζουν;»

«Εμείς έχουμε βάλει τους εαυτούς μας σε αυτή τη θέση. Αν δουλεύαμε για αυτούς, δεν θα ήμασταν τόσο φτωχοί, θα γνωρίζαμε κι άλλους σαν εμάς και θα ήμασταν ελεύθεροι». Έκανε μια παύση και στη συνέχεια σηκώθηκε από το τραπέζι και ανακοίνωσε:

«Όταν κληθώ από την κυβέρνηση, θα δεχτώ την πρόταση και θα φύγω από δω. Και τότε θα με ευχαριστείτε για τα χρήματα που θα σας στέλνω!». Πήγε να φύγει αλλά ο πατέρας του τον τράβηξε απ' το χέρι.

«Θα κάνεις ό,τι σου λέμε εμείς και θα κάτσεις στα αβγά σου!»

«Όχι!», φώναξε, «είμαι είκοσι χρονών και παίρνω τις δικές μου αποφάσεις».

Άφησε πίσω τους γονείς του να συζητούν χαμηλόφωνα για τα λόγια του και πήγε στο μπάνιο. Έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό του, και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Δεν ήταν πια παιδί. Ήταν σχετικά ψηλός και η δουλειά τον κρατούσε σε φόρμα. Είχε τα μελαχρινά χαρακτηριστικά του πατέρα του, μαζί με την ξεροκεφαλιά του. Αλλά δεν είχε κληρονομήσει τις ξεπερασμένες του απόψεις και τις προλήψεις του. Ήταν έτοιμος να δει τον κόσμο, να γίνει χρήσιμος με τις δυνάμεις του και να γνωρίσει νέους ανθρώπους. Ήθελε να φύγει από την φτωχή περιοχή που είχε περάσει όλη του τη ζωή.

Έψαξε στην τσέπη του. Ευτυχώς, η καρτ ποστάλ με τις φθαρμένες άκρες ήταν ακόμα εκεί. Μπροστά από τα σύγχρονα, πολύχρωμα σπίτια και τα πράσινα πάρκα, το μότο: «Ικανοποιείστε μας και μείνετε Ικανοποιημένοι», ήταν γραμμένο με σύγχρονα μέσα, που λίγοι διέθεταν. Από πίσω, λιγότερο φωτεινά γράμματα τον προσκαλούσαν να πάει να ζήσει σε αυτό το μαγικό μέρος, μακριά από τον άχαρο και μουντό τόπο του.

Να αφήσει πίσω την περιοχή που ζούσε ήταν εύκολο. Αλλά την οικογένειά του; Τους γονείς, τα αδέρφια του; Μπορεί να ήταν λίγο υπερπροστατευτικοί, όμως το έκαναν από αγάπη κι εκείνος το γνώριζε αυτό. Τα μικρά ήταν πού και πού ενοχλητικά, αλλά τον αγαπούσαν και τα αγαπούσε κι εκείνος. Ήταν δεμένοι οικογένεια, σε καλές και δύσκολες στιγμές.

Όταν ξάπλωσε στο κρεβάτι του, άρχισε να γυρίζει πίσω το χρόνο, μέχρι και την παιδική του ηλικία. Η αναθύμηση ξεκίνησε από τότε που η μητέρα του του έπλεξε μια ζεστή μπλούζα για τα πέμπτα του γενέθλια. Την είχε ακόμα. Θυμήθηκε μια μέρα -τότε που ήταν στην ανάπτυξη- που ο πατέρας του του έδωσε και το δικό του πιάτο σούπα οικειοθελώς, γιατί δεν είχε χορτάσει.

«Όταν τρως εσύ, χορταίνω εγώ». Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ήταν αυτό δυνατόν. Το κατάλαβε μόνο όταν έκανε την ίδια χειρονομία για τα αδέρφια του. Η ευγνωμοσύνη του μικρού του αδερφού ήταν τεράστια, αλλά δεν είχε τα μέσα για να ανταποδώσει. Έτσι, μαζί με την αδερφή του αποφάσισαν να του δώσουν περισσότερο χώρο στο κοινό τους δωμάτιο. Τα έβλεπε τώρα να κοιμούνται απέναντί του, ρωτώντας τον εαυτό του αν θα μπορούσε να τους στερήσει τον μεγάλο τους αδερφό.

Το να αποκοιμηθεί ήταν δύσκολο με τόσες σκέψεις. Όταν τελικά τα κατάφερε, ο ήρεμος ύπνος διεκόπη σύντομα από έναν τρομακτικό εφιάλτη.

Ήταν ολομόναχος. Το μικρό σπίτι ήταν άδειο. Τα λιγοστά έπιπλα παρέμεναν εκεί, όμως ήταν σκονισμένα και άχαρα, χωρίς τη ζωή που είχαν πριν. Δεν υπήρξε κανένα σημάδι ότι ζούσε με άλλα άτομα ή ότι είχε οικογένεια. Ένα υπνοδωμάτιο, με ένα κρεβάτι. Κανονικά, υπήρχαν δύο υπνοδωμάτια: ένα για εκείνον και τα αδέρφια του κι ένα για τους γονείς τους. Μικρότερο τραπέζι, με μία μόνο καρέκλα. Το στρογγυλό τραπέζι τους ήταν κανονικά μεγαλύτερο και με εφτά καρέκλες. Ελάχιστα πιάτα και κουζινικά. Είχε όλο το χώρο που μπορεί να ήθελε, κυριολεκτικά και μεταφορικά. Αλλά δεν τον ενδιέφερε αυτό. Τι να την κάνει την μοναξιά;

Το πρωί σηκώθηκε αμίλητος για να πάει στη δουλειά. Στην πόρτα, τον σταμάτησε ο πατέρας του.

«Παιδί μου, συγγνώμη για χτες. Έκατσα και σκέφτηκα και... είσαι μεγάλος πλέον, παίρνεις τις δικές σου αποφάσεις. Και εγώ και η μητέρα σου είμαστε σίγουροι πως θα πάρεις τη σωστή απόφαση». Ο Λούκας δεν εξεπλάγη από αυτά τα λόγια. Ήξερε πως ο πατέρας του ήταν λογικός και θα τον καταλάβαινε.

«Σε ευχαριστώ, μπαμπά. Χαίρομαι που με εμπιστεύεστε». Χαμογέλασε και κοίταξε μέσα στα καστανά μάτια του πατέρα του, που λίγο ήθελαν να ξεχειλίσουν από δάκρυα. Με ένα φιλικό χτύπημα στον ώμο και ένα λυπημένο χαμόγελο, ο πατέρας έκανε να επιστρέψει στο εσωτερικό του σπιτιού.

Τελευταία στιγμή γύρισε και είπε στον γιο του: «Αν σε καλέσουν και αν πας, τουλάχιστον κάνε μας καμιά επίσκεψη. Δεν μας νοιάζει να μας στέλνεις χρήματα, απλώς έλα να μας βλέπεις πού και πού. Εντάξει; », ρώτησε με προσμονή.

«Ναι, ναι μπαμπά, εννοείται». Αγκαλιάστηκαν και πήρε ο καθένας τον δρόμο του.

Στον δρόμο για τον φούρνο, φόβος και προσμονή ξιφομαχούσαν στο μυαλό του. Απ’ τη μια ανυπομονούσε να λάβει το γράμμα, για να ξεκινήσει τη νέα του ζωή. Από την άλλη, δεν μπορούσε να αγνοήσει τον μεγαλύτερο φόβο του, τη ζωή χωρίς την οικογένειά του.

Ήλπιζε πως δεν θα ερχόταν καθόλου το γράμμα. Η αλήθεια ήταν, ότι δεν λάμβαναν την πρόσκληση όλοι όσοι έκλειναν τα είκοσι. Κάποιους τους παράβλεπαν ή δεν κληρώνονταν. Όλα ήταν πιθανά. Οι σκέψεις του δεν τον άφηναν να χαιρετίσει τους γείτονες, ή να προσέχει πού πατάει. Ήταν εντελώς χαμένος.

Όταν άνοιξε την πόρτα και άκουσε το αχνό «ντριν» του κουδουνιού, ξεκίνησε να αναλογίζεται τα της δουλειάς. Δεν κοίταξε το πάτωμα. Ή μάλλον σκέφτηκε να μην το κοιτάξει. Έβλεπε διάφορους φακέλους εκεί, πιθανότατα λογαριασμοί. Δεν ήξερε αν κάποιος διαφορετικός φάκελος κρυβόταν ανάμεσά τους. Απλώς τους κλότσησε στην άκρη και άρχισε να ζυμώνει. Σήμερα θα ερχόταν κι ο πατέρας του να βοηθήσει.

Πριν φτάσει εκείνος, αποφάσισε να δει τα γράμματα, τους λογαριασμούς. Νερό, ρεύμα κι άλλοι φόροι.

Και κάτω κάτω, είδε τον φάκελο, όπως ακριβώς τον είχε φανταστεί την προηγούμενη μέρα. Αυτή την φορά δεν επρόκειτο για φαντασίωση.

Είχε έρθει η ώρα να πάρει την απόφαση του.

Όταν έφτασε ο πατέρας του, η πρώτη του ερώτηση ήταν αν είχε έρθει το γράμμα.

«Εκτός από λογαριασμούς, τίποτα», απάντησε πρόσχαρα ο γιος.

Πέρασε μια εβδομάδα, με τους γονείς του Λούκας πεπεισμένους ότι ο γιος τους δεν έλαβε ποτέ το γράμμα που έλαβαν άλλοι συνομήλικοί του. Οι ρυθμοί στο σπίτι του κυλούσαν κανονικά. Το αίσθημα ότι ήθελε μια καινούργια αρχή εξακολουθούσε να τον ταλαιπωρεί.

«Θέλω να πάω σε δικό μου σπίτι», ανακοίνωσε μετά το μεσημεριανό. «Θέλω λίγο παραπάνω... χώρο. Και να δω τον κόσμο».

«Θες... να πας σε άλλη χώρα;», ρώτησε η μητέρα του διστακτικά.

«Όχι, τον δικό μας κόσμο θέλω να δω. Και να είστε κι εσείς μαζί μου».

«Πού και πού;», είπε χαμογελώντας ο πατέρας του.

«Συχνά», του απάντησε.

«Το παιδί έχει δίκιο. Εξάλλου, βγάζει δικά του λεφτά τώρα»

Τα μικρά άρχισαν να τον ρωτούν με αγωνία αν πρόκειται να μείνει κάπου μακριά, αλλά σταμάτησαν μόλις τα καθησύχασε.
Όλοι ήταν χαρούμενοι, όλοι ήταν μαζί. Κι ευτυχισμένοι.

Το περίεργο γράμμα

Θ.Ν.

Το κουδούνι της πόρτας χτυπάει και ο Κρίστοφερ αν και κουρασμένος από τη χθεσινοβραδινή του βάρδια, σηκώνεται από το μεγάλο δερμάτινο καναπέ για να ανοίξει. Μόλις πλησιάζει στην πόρτα, ρίχνει μια βιαστική ματιά από το παράθυρο, αλλά δε βλέπει κανέναν παρά μόνο έναν κλειστό φάκελο μπροστά από την πόρτα. «Παράξενο», σκέφτεται και παραλαμβάνει το φάκελο, ρίχνοντας μια επιπλέον ματιά στους γύρω δρόμους. Μάταια προχωράει προς την αυλόπορτα μήπως ανακαλύψει κάποια επιπλέον πληροφορία για την ταυτότητα του αγνώστου.

Επιστρέφοντας στο σπίτι, τον περιεργάζεται και γεμάτος περιέργεια, ανοίγει το χαρτί που έγραφε με γράμματα κομμένα από εφημερίδα. «Υπάρχει χαφιές στην υπηρεσία. Συνάντησέ με στις 11 το βράδυ πίσω από την εκκλησία». Οι λέξεις διαπέρασαν το κορμί του σαν ρεύμα και θυμός τον κυρίευσε. Το στήθος του έκαιγε, κι ένα βάρος ήρθε και κάθισε στο στέρνο του. «Σύνελθε Κρίστοφερ», σκέφτηκε. Σαν ανώτερος αξιωματικός της υπηρεσίας κάτι τέτοιο αποτελούσε γροθιά στο στομάχι. Ίσως να του κόστιζε και την καριέρα του. Δεν είχε παλέψει τόσα χρόνια, κάνοντας τόσες θυσίες- χάνοντας ακόμα και τον ίδιο του τον πατέρα για την εθνική ασφάλεια- για να έρθει κάποιος τόσο τιποτένιος να θέτει σε κίνδυνο την πατρίδα και τόσες ανθρώπινες ζωές.

Το 1941, ένα χρόνο πριν, ήταν μια πολύ δύσκολη χρονιά για τον Κρίστοφερ. Ο πατέρας του καταρρίφθηκε μαζί με άλλους 5 από τη μονάδα του, από γερμανικά πολεμικά αεροπλάνα λίγο μετά τη Δουνκέρκη. Ο Κρίστοφερ μαζί με τον αδερφό του, τον Τόμας, βρίσκονταν τότε σε εκπαιδευτικό πρόγραμμα της Βασιλικής Πολεμικής Αεροπορίας σε μυστική βάση. Η μητέρα τους, είχε μείνει

πίσω μαζί με τη μικρότερη αδερφή τους, την Ιζαμπέλα. Εκείνο το τραγικό πρωινό, η Ιζαμπέλα μαζί με την είδηση του θανάτου του πατέρα της, έλαβε και κάποια προσωπικά αντικείμενα που υπήρχαν στο γραφείο του, εκεί που πέρναγε τις περισσότερες ώρες του τελευταία, μαζί με άλλους αξιωματικούς της μονάδας από την αρχή του πολέμου. Αυτού του τόσο μοχθηρού, σκοτεινού πολέμου, ποτισμένου από μίσος, φυλετικές διακρίσεις και τα φαντασμένα όνειρα ενός τρελού.

Κάπως έτσι τόσο ο Κρίστοφερ όσο και ο Τόμας έσφιξαν ακόμα πιο πολύ τα δόντια και έθαψαν βαθιά μέσα τους τον πόνο για την απώλεια του πατέρα τους. Τα καστανά μάτια του Κρίστοφερ έχασαν τη λάμψη τους από τότε και το μόνο που του έμεινε ήταν το ασημένιο ρολόι του πατέρα του, με τα χαραγμένα αρχικά του στην πίσω όψη «Ρ.Γκ», Ρίτσαρντ Γκράντ. Μια μικρή υπενθύμιση πως η ζωή είναι πολύ μικρή και πως δεν πρέπει να σταματήσει να προσπαθεί για το όμορφο, το δίκαιο, την ελευθερία και γιατί όχι την αγάπη.

Η αγάπη ήταν εκείνο που του έλειπε αυτούς τους δύσκολους καιρούς. Η μητέρα του είχε την Ιζαμπέλα. Ο Τόμας φρεσκοπαντρεμένος με την Κέιτ ζούσαν μαζί με τους γονείς της σε προάστιο λίγο πιο έξω από το Λονδίνο. Και ο Κρίστοφερ... Ο Κρίστοφερ αποσύρθηκε στο πατρικό της μητέρας του, σε ένα χωριό προς τα νότια της Βρετανίας, ως ανώτερος αξιωματικός της αεροπορικής βάσης της περιοχής.

Σε μερικές ώρες από την παραλαβή του φακέλου, έπρεπε να ετοιμαστεί για την υπηρεσία. Ξυρίστηκε, χτένισε τα φρεσκοκουρεμένα μαλλιά του, φόρεσε καθαρό πουκάμισο και το σύνολο ολοκληρώθηκε με τη μπλε στολή του. Γέμισε το μπώλ του Τζακ, ο οποίος τον περίμενε στην πόρτα για να τον αποχαιρετήσει και κατευθύνθηκε προς το αμάξι του. Αγαπούσε τον σκύλο του και άλλο τόσο αυτό το σπίτι. Είναι τα μόνα στη ζωή του, που τον έχουν αντικρύσει στις πιο ευάλωτες και ευαίσθητες στιγμές του και τα μόνα που έχουν μαρτυρήσει μερικές από τις πιο χαρούμενες αναμνήσεις της ζωής του. Καλοκαιρινά οικογενειακά τραπέζια με τα ξαδέρφια τους, να κυνηγιούνται στην αυλή και ο Τζακ από πίσω να ακολουθεί όντας κουτάβι. Χοροί με φίλους, οι αρραβώνες του Τόμας με την Κέιτ, τα τελευταία γενέθλια του πατέρα του, οι επέτειοι των γονιών του.

Έστριψε νευρικά τη μίζα και έβαλε μπρος. Σε όλη τη διαδρομή μέχρι την υπηρεσία, δεν είχε το μυαλό του στο δρόμο. Όλα γίνονταν μηχανικά, ήταν στον «αυτόματο». Το μυαλό του στριφογύριζε διαρκώς στην αποψινή συνάντηση. Ποιος να ήταν ο άγνωστος; Και κυρίως ποιος από την υπηρεσία θα μπορούσε να έχει κάνει κάτι τόσο επαχθές; Πήρε με τη σειρά όλους τους υπαλλήλους μέχρι τους στρατιωτικούς της υπηρεσίας προσπαθώντας να βρει τον ένοχο. Προσπαθούσε να φέρει στη μνήμη του, τους προσωπικούς τους φακέλους, την απόδοσή τους στην εργασία τους, τις αποστολές. Μικρά σημάδια στην συμπεριφορά ή τη γλώσσα του σώματός τους που θα μπορούσαν να προδώσουν το οτιδήποτε.

Μπήκε εκνευρισμένος στο γραφείο του, αφού χαιρέτησε συγκρατημένα τον Μπακ.

« Μπακ», «Γκραντ» του απάντησε εκείνος με εύθυμο τόνο. Ο Μπάκ(λευ), αφού του έδωσε λίγο χρόνο να τακτοποιηθεί στο γραφείο του, τον ρώτησε. «Τι έγινε, τι συνέβη;»

«Τίποτα» του απαντά ο Κρίστοφερ μονομιάς. «Πώς τίποτα, αφού μπήκες μέσα σα σίφουνας και άρχισες να βαράς τα συρτάρια του γραφείου.».

Γυρίζει τον κοιτάζει σοβαρά μέσα στα μάτια και μοιάζει να αφήνει για λίγο το αυστηρό και σκληρό του προσωπείο. « Μπιλ, μην ανησυχείς. Κάτι προσωπικό». Ο Μπιλ δεν έδωσε περαιτέρω συνέχεια, αλλά ήξερε πως κάτι σημαντικό απασχολούσε το φίλο του.

Του παρέδωσε την αναφορά της ημέρας και τον καληνύχτισε επισημαίνοντας του πως ήταν καλεσμένος στην αποψινή βραδιά για τον έρανο που διοργάνωνε ο δήμος με σκοπό τη συγκέντρωση χρημάτων για την αγορά ασθενοφόρων και εξοπλισμού για τα νοσοκομεία. Τον πείραξε λέγοντάς του πως «Πρέπει να περάσεις από το χορό! Άλλωστε θα ήταν πολύ αγενές εκ μέρους σου, αν δε χαρίσεις την παρουσία σου στις νεαρές δεσποινίδες σαν ο πιο εκλεκτός εργένης του χωριού!» . Ο Κρίστοφερ έκανε μια γκριμάτσα και του πέταξε αιφνίδια την εφημερίδα που διάβαζε. Ο Μπιλ την απέφυγε δεξιοτεχνικά και έφυγε κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Η ώρα είχε πάει 10 μμ. Κρύος ιδρώτας πάγωνε το μέτωπο και την πλάτη του. «Πίτερ, θα πεταχθώ για λίγο στο χορό, να συνδράμω στον έρανο. Θα επιστρέψω σύντομα. Έχω ενημερώσει και τον Τζωρτζ», είπε ήρεμα στον βοηθό του και κατευθύνθηκε προς το αμάξι του. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ξεκίνησε. Σε όλη τη διαδρομή σκεφτόταν με λεπτομέρεια όλες τις αλληλεπιδράσεις που είχε με τους συναδέλφους και τους άλλους εργαζόμενους στη μονάδα νωρίτερα. Κάθε τους λέξη, κάθε κίνηση, τις σχέσεις μεταξύ του, οποιαδήποτε ύποπτη κίνηση. Είχε κάποια πρόσωπα στο μυαλό του, αλλά τίποτα απόλυτο. «Η νέα αξιωματικός της πρωινής βάρδιας ίσως να ταιριάζει… Φαίνεται πάντα νευρική και λείπει διαρκώς. Ναι, θα μπορούσε να είναι αυτή. Δεν έχει πολλά πολλά με κανέναν σχεδόν. Από τη άλλη πλευρά, ωστόσο, ο Πίτερ αν και έμπιστος έχει πρόσβαση σε όλα τα απόρρητα έγγραφα. Αυτός τα αρχειοθετεί. Και δεν ξέρουμε τίποτα για το παρελθόν του, εκτός από τα τελευταία 4 χρόνια» σκέφτηκε. Ξαφνικά ένα ελάφι εμφανίστηκε μπροστά του και με γρήγορες κινήσεις κατάφερε να το αποφύγει. Έπεσε όμως με ορμή σε ένα δένδρο, το παρμπρίζ έσπασε, η πόρτα του έκανε ένα βαθούλωμα προς τα μέσα και εκείνος χτύπησε το θώρακα του πάνω στο τιμόνι. Του πήρε μερικά λεπτά να συνέλθει από τη σύγκρουση. «Να πάρει, ήταν ανάγκη να γίνει κι αυτό τώρα!;». Η πόρτα είχε λασκάρει για τα καλά και τελικά βγαίνοντας από την πόρτα του συνοδηγού, κατάφερε να απεγκλωβιστεί με σχετική ευκολία.

Άρχισε να περπατά βιαστικά, καθώς η ώρα ήταν ήδη 10.39 μμ. Σκούπισε το αίμα που έτρεχε από το σκισμένο φρύδι του και άκουσε κορνάρισμα.

«Κρίστοφερ τι έγινε; Τι έπαθες; Είδα το αμάξι πιο κάτω, είσαι καλά;» Τον ρώτησε με ενδιαφέρον ο ταχυδρόμος του χωριού που πήγαινε κι εκείνος στον έρανο με το ποδήλατο του. «Όλα καλά Τζάκ, ένα μικρό ατύχημα έγινε, εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά μου ένα ελάφι και προσπάθησα να το αποφύγω».

«Ναι, αλλά μήπως χτύπησες; Θέλεις να φωνάξω το γιατρό; Είμαστε πολύ κοντά στο θέατρο». Η εκδήλωση θα γινόταν στο μικρό θέατρο του χωριού εκεί όπου γίνονταν τα συμβούλια του δήμου, χοροί, και ενίοτε φιλοξενούνταν και μικροί θίασοι.

«Όχι, Τζακ, μην ανησυχείς. Πηγαίνω στον έρανο άρα θα βρω το γιατρό εκεί λογικά, να μου ρίξει μια ματιά.» .«Εντάξει όπως νομίζεις», του απάντησε ο Τζακ και έφυγε.

Ξαφνικά, αρχίζουν να χτυπούν οι σειρήνες του χωριού. Συνηθισμένος ήχος αλλά τραγικός για τους περισσότερους. Χιλιάδες σκέψεις πέρασαν από το μυαλό του τότε. «Πρέπει, να πάω στο καταφύγιο

μαζί με τους άλλους, αλλά θα έπρεπε να βρίσκομαι και στη μονάδα μου. Μααα είναι και ο άγνωστος, ο άγνωστος που θα περιμένει να συναντηθούμε....» Πήρε την απόφαση, να τρέξει προς την εκκλησία και στο δρόμο βοηθούσε όποιον έβρισκε και τον κατεύθυνε προς το καταφύγιο. Τέτοιες στιγμές δεν τον τρόμαζαν. Ποτέ δε φοβήθηκε το θάνατο, ίσα ίσα ο θάνατος θα τον έφερνε ένα βήμα πιο κοντά στο δημιουργό του. Ο θάνατος ήταν απλά ένα πέρασμα γι' αυτόν. Στιγμιαία από τη σκέψη του πέρασε ο Τζακ, ο σκύλος του που φοβόταν τους έντονους ήχους και τις εκρήξεις. Και τότε ξαφνικά, άρχισε να ζαλίζεται, όλα να γυρίζουν και όλα να χάνονται. Τελευταίο πράγμα που είδε ήταν το μαύρο του ουρανού που φωτιζόταν από το φεγγάρι. Το φεγγάρι που τόσο μαγευτικά έστεκε αγέρωχο, αεροπλάνα να πετάνε από πάνω τους και η σκέψη της συνάντησης με τον άγνωστο που θα του αποκάλυπτε την προδοσία...»

Δίκαιο και τιμωρία

Fluff

Προσοχή! Το κείμενο έχει αναφορές σεξουαλικής παρενόχλησης, αυτοκτονίας και δολοφονίας.

Ένα ακόμα απόγευμα. Τα κλειδιά κουδούνιζαν όσο ξεκλείδωνα την πόρτα και οι μεντεσέδες έτριξαν όταν την έκλεισα πίσω μου. Η νούντλς όπως πάντα προσπάθησε μάταια να το σκάσει από το διαμέρισμα και όταν αποδέχτηκε ότι ούτε σήμερα είναι η μέρα που θα βγει έξω χωρίς εμένα, κυλίστηκε στο πάτωμα δείχνοντάς μου την λευκή και απαλή κοιλίτσα της, βγάζοντας μικρά γλυκά μιάου όσο περίμενε υπομονετικά να καθαρίσω τα χέρια μου πριν της δώσω τα προγραμματισμένα απογευματινά χάδια της.

Η νούντλς είναι η μόνη συντροφιά που μου έχει απομείνει, ο χαμός της κόρης μας ήταν το τελευταίο καρφί στο φέρετρο του γάμου μου με τον πατέρα της, οι «φίλοι» μου από τη δουλειά ήταν περισσότερο γνωστοί παρά φίλοι, λογικό αφού όλοι μας είμαστε παγιδευμένοι στις φυσαλίδες της καθημερινής μας ζωής, που να μείνει χρόνος και για καινούργιους ανθρώπους όταν δύσκολα καλύπτουμε τις υποχρεώσεις μας και περνάμε λίγο χρόνο με τους πιο κοντινούς μας ανθρώπους. Και με αυτούς όμως πάλι ο χρόνος δεν ήταν αρκετός. Ακόμα σκέφτομαι κάθε ώρα, κάθε λεπτό που θα μπορούσα να περάσω με το κοριτσάκι μου αλλά επέλεξα να σπαταλήσω στις διάφορες υποχρεώσεις, χρόνο που δεν θα μπορέσω να πάρω ποτέ πίσω. Αν μπορούσα να γυρίσω τον χρόνο πίσω δεν θα άφηνα ούτε δευτερόλεπτο να πάει χαμένο, και στα τσακίδια οι υποχρεώσεις, δεν

τελειώνουν και ποτέ όσο και να προσπαθείς.

«Αυτές οι σκέψεις είναι ανούσιες, δεν υπάρχει τρόπος να γυρίσει κανείς πίσω στον χρόνο, ξεκόλλα». Αυτό λέω στον εαυτό μου κάθε φορά που αυτή η σκέψη έρχεται στο μυαλό μου. Μέχρι να διώξω αυτές τις άσχημες σκέψεις από το μυαλό μου, είχα ήδη αλλάξει από τα άβολα ρούχα του έξω κόσμου στις απαλές πιτζάμες μου και καθόμουν στον καναπέ στη μέση του σαλονιού με ένα κυπελάκι παγωτό στο ένα χέρι και ένα ποτήρι κρασί στο άλλο, ο συνδυασμός κάθε απογεύματος από τότε που έφυγε η κόρη μου. Δίπλα μου είχε ήδη καθίσει η νούντλς, που ήταν έτοιμη για τον υπνάκο της. Περίμενε υπομονετικά να αφήσω κάτω τα καταπραϋντικά μου για να ανέβει στα πόδια μου και να κουλουριαστεί. Αχ η γλυκιά μου νούντλς.

Όταν τακτοποιήθηκε και άκουσα τα πρώτα της μικρά ροχαλητά, άπλωσα το χέρι μου να πάρω τα πολυπόθητα σνακ. Τη στιγμή που τα δάχτυλά μου ακούμπησαν το δροσερό χάρτινο κουτάκι του παγωτού, τα μάτια μου έπεσαν στο ημερολόγιο της κόρης μου που βρισκόταν ακόμα πάνω στο τραπεζάκι μπροστά μου από την τελευταία φορά που το διάβασα με τη νούντλς, ένα κυπελάκι παγωτό και ένα ποτήρι κρασί για συντροφιά.

Το ημερολόγιο της ήταν ένα απλό μόβ τετράδιο, δεν είχε τίποτα να το κρατάει κλειστό, ούτε σκηνί ούτε λουκέτο. Στο καρτελάκι έγραφε «Σχολικό πρόγραμμα» και οι πρώτες και οι τελευταίες σελίδες ήταν γεμάτες με ημερομηνίες και λίστες ατέλειωτων εργασιών και ασκήσεων που έπρεπε να κάνει. Λίγο πριν τη μέση όμως, οι λίστες σταμάτησαν και τη θέση τους πήραν σελίδες ολόκληρες κειμένου, που διακοπτόταν κάπου κάπου από μια νέα ημερομηνία ή ένα σκίτσο. Υπήρχαν ακόμα και κάποια ποιήματα, στίχοι από τραγούδια, μικρές φωτογραφίες τυπωμένες σε απλό χαρτί και διάφορα άλλα πραγματάκια που θα φαίνονταν σαν σκουπίδια σε άλλους. Θυμάμαι ξεκάθαρα να το χρησιμοποιεί όταν διάβαζε, θυμάμαι να βλέπω με τα ίδια μου τα μάτια τους αριθμούς των ασκήσεων και την ίδια να το έχει δίπλα της και να σβήνει έναν έναν τους αριθμούς όταν διάβαζε στο τραπέζι της κουζίνας. Ποτέ δεν θα υποψιαζόμουν ότι αυτό το τετράδιο θα μπορούσε ποτέ να ναι γεμάτο με τις πιο βαθιές της σκέψεις και πράγματα που δεν είχε πει σε κανέναν. Και εγώ η ίδια τυχαία το ανακάλυψα όταν κοίταγα ποια από τα σχολικά βιβλία της μπορούν να δωριστούν, σε αυτό το σπίτι έτσι κι αλλιώς δεν θα τα χρειαστεί κάποιος άλλος.

Όταν διάβασα το ημερολόγιο κατάλαβα πόσα λίγα ήξερα. Πόσες ανησυχίες της δεν μου είπε ποτέ, για πόσα προβλήματα δεν με συμβουλεύτηκε. Νιώθω τόσο άσχημα που το ίδιο μου το παιδί νόμιζε ότι είμαι πολύ απασχολημένη για να το ακούσω ή ακόμα χειρότερα ότι δεν θα την απόπαιρνα και θα έβρισκε τον μπελά της. Την πρώτη φορά που το διάβασα ένιωσα τον κόσμο να χάνεται. Όταν την είχα βρει νεκρή με το μπουκαλάκι των χαπιών ακόμα στο χέρι της δεν μπορούσα να καταλάβω τι θα μπορούσε ποτέ να συμβεί που την οδήγησε σε αυτό. Αφού διάβασα το ημερολόγιό της κατάλαβα. Κατάλαβα όλη την πίεση, την μοναξιά και την απελπισία της. Η ιστορία που όμως μου φάνηκε πιο βαριά απ’ όλες και ακόμα δεν μπορώ να χωνέψω είναι το πως ένα γνωστό της πρόσωπο την παρενοχλούσε σεξουαλικά. Ιστορίες φρίκης που δεν θα μπορούσα ποτέ να τις ξεστομίσω. Πάγωσα. Δεν μπορούσα να διανοηθώ ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να συμβεί στο παιδί μου. Αυτά τα πράγματα συμβαίνουν στις ταινίες ή στους αγνώστους στις ειδήσεις, ποτέ δίπλα μας. Τέτοια πράγματα κάνουν μόνο άτομα που τα αποφεύγεις στον δρόμο, όχι οι άνθρωποί μας. Δεν μπορούσα να το δεχτώ, δεν το χώραγε ο νους μου. Πως θα μπορούσε κάτι τόσο απαίσιο να συμβεί στην κόρη μου; Ποιο λάθος της θα μπορούσε να δικαιολογεί τέτοια τιμωρία; Τι κακό θα μπορούσε να δικαιολογήσει τέτοια τιμωρία για οποιονδήποτε; Δεν θα μπορούσα να το ευχηθώ ούτε στον

χειρότερο εχθρό μου, ούτε καν σε όποιον της το έκανε, ακόμα και αν θα ήθελα να τον σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια. Το να ζεις συνεχώς με τον φόβο ότι κάποιος που μέχρι πρόσφατα εμπιστευόσουν μπορεί να σε βλάψει ξανά και ξανά και δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για αυτό είναι μια φυλακή που κανένας δεν αξίζει.

Δεν άντεχα άλλο να ζω με τις σκέψεις μου και αποφάσισα να ανοίξω την τηλεόραση να ξεχαστώ. Για κακή μου τύχη, παντού έπαιζαν ειδήσεις εκείνη την ώρα: «Σοκάρουν οι δηλώσεις του εκπροσώπου τύπου της Ελληνικής Αστυνομίας, Νεκτάριου Τζίμα, σε τηλεοπτικό σταθμό σχετικά με την υπόθεση του βιασμού της Μαρίας Παπαδοπούλου. Σχολιάζοντας την δολοφονία του κατηγορούμενου για τον βιασμό της έκανε την δήλωση που ακολουθεί». Αφού η παρουσιάστρια τελείωση την πρότασή της, η κάμερα σταμάτησε να τη δείχνει και στη θέση της έπαιξε ένα βίντεο από ένα πάνελ ενημερωτικής εκπομπής που έδειχνε τρεις άνδρες με κουστούμια, δύο παρουσιαστές και έναν καλεσμένο. «Κρίμα και άδικο να πεθάνει ένα νέο παιδί, ένα λάθος έκανε.» είπε ο καλεσμένος της εκπομπής και μετά η κάμερα πέρασε πάλι στην καλοφτιαγμένη ξανθιά παρουσιάστρια.

«Τη δήλωση αυτή σχολίασε και η μητέρα της άτυχης Μαρίας από τις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού». Στην οθόνη εμφανίστηκε μια γυναίκα περίπου 50 χρονών τα χέρια δεμένα με χειροπέδες περιστοιχισμένη από δημοσιογράφους και τα μικρόφωνά τους: «Εάν εγώ δεν μπορώ να κρυφτώ από τη δικαιοσύνη γιατί να μπορούν αυτοί; Γιατί να υπάρχει κρυψώνα από τη δικαιοσύνη για κάποιους λίγους; Και η δική μου η κόρη νέο παιδί ήταν. Το σύστημα πρέπει να μεριμνά για όλους, δεν το ζητάω, το απαιτώ.»

Τη θυμάμαι αυτή τη γυναίκα, ήταν η μάνα της Μαρίας Παπαδοπούλου. Μπήκε στη φυλακή για προμελετημένη ανθρωποκτονία. Σκότωσε τον βιαστή της κόρης της. Ο δικαστής αθώωσε τον βιαστή της, καθώς η Μαρία, που ήταν μεθυσμένη, κοιμήθηκε στο κρεβάτι του. Παρά το γεγονός ότι η Μαρία δεν ήξερε που πήγαινε, παρά το γεγονός ότι η Μαρία κοιμήθηκε με τα ρούχα της και ξύπνησε το άλλο πρωί γυμνή, παρά το γεγονός ότι η Μαρία δεν ήταν σε θέση να συναινέσει σε οποιαδήποτε πράξη. Η μάνα της δεν άντεξε να δει τον βιαστή της κόρης της να περπατά ελεύθερος, ενώ το παιδί της κείτεται κάτω από το χώμα εξαιτίας αυτών που της έκανε αυτός αλλά και κοινωνίας που την οδήγησαν να βάλει τέλος στην ζωή της. Τον πυροβόλησε στα σκαλιά του δικαστικού μεγάρου μετά την αθώωση του. Δεν την κατηγορώ, κι εγώ στη θέση της δεν ξέρω τι θα έκανα. Περίμενα ότι η δικαιοσύνη και η αστυνομία προστατεύει όλους τους πολίτες αδιακρίτως, αλλά προφανώς κάποιους τους προστατεύει περισσότερο.

Το ρεπορτάζ δεν είδα ποτέ πως συνεχίστηκε, αλλά αυτό που έγινε μετά με έφερε πιο κοντά σε αυτή τη μάνα απ’ ότι οποιοδήποτε ρεπορταζ θα μπορούσε. Πριν τελειώσει το ρεπορτάζ, το κουδούνι της πόρτας χτυπησε. Άνοιξα την πόρτα, αλλά δεν βρήκα κανέναν, το μόνο που υπήρχε ήταν ένας κλειστός φάκελος. Σήκωσα τον φάκελο και τον άνοιξα. Μέσα υπήρχε ένα σημείωμα και μια φωτογραφία. Αφού κοίταξα για λίγο το πρόσωπο του εικονιζόμενου άνδρα άνοιξα το σημείωμα. «Δεν μπορώ να ζω άλλο με αυτό το βάρος. Σε αυτό το φάκελο θα βρεις τη φωτογραφία του βιαστή της κόρης σου. Στο πίσω μέρος της βρίσκεται το όνομά του και η διεύθυνσή του. Κάνε ό,τι θέλεις με αυτές τις πληροφορίες, αλλά μην ψάξεις να βρεις ποιος είμαι. Το χρέος μου το έκανα. Κάνε ό,τι πιστεύεις αρμόζει.» Αυτός ο φάκελος με έφερε μπροστά στη πιο δύσκολη απόφαση της ζωής μου. Δεν ξέρω τι να κάνω, να πάω στην αστυνομία; Εδώ αθωώθηκε ο βιαστής της Μαρίας, παρά το γεγονός ότι υπήρχαν αδιάσειστα στοιχεία ότι το έκανε, τα μόνα στοιχεία που έχω είναι αυτό το

σημείωμα και το ημερολόγιο της μικρής μου. Αλλά από την άλλη τι μπορώ να κάνω, ποια είμαι εγώ να αποφασίσω τι τιμωρία του αξίζει; Δεν μπορεί όμως να μείνει ατιμώρητος. Γιατί να μείνει αυτός ατιμώρητος; Το παιδί μου δεν έκανε τίποτα και τώρα σαπίζει σε ένα φέρετρο εξαιτίας του. Όχι δεν πρέπει να μείνει ατιμώρητος.

Οι αριθμοί στην τσέπη του

Ανδριάνα Ρεβενήσιου

Ο Μάξιμος ζει μόνος σε ένα διαμέρισμα στο κέντρο της Αθήνας, έχει θέα την Ακρόπολη και αγαπάει να περνάει ατελείωτα βράδια με καλό κρασί και καλή μουσική ατενίζοντας την όμορφη θέα. Είναι 32 ετών και θα μπορούσε να πει κανείς πως ζει την ωραιότερη ηλικία όλων. Είναι όμορφος, με ψηλό ανάστημα και ευθυτενές παράστημα. Είναι μελαχρινός με έντονες γωνίες στο πρόσωπο και πρασινογάλαζα μάτια. Έχει πάντα ένα ελαφρώς αξύριστο στυλ στα γένια του που τονίζουν την αρρενωπότητά του. Το γυμνασμένο του σώμα, το οποίο κοσμούν κάποια τατουάζ -όλα σε μέρη μη εμφανή στην καθημερινότητα με την ενδυμασία της εργασίας- όμορφα αισθητικώς αλλά με κρυφά νοήματα που μόνο εκείνος μπορεί να αποκαλύψει την σημασία τους, σε συνδυασμό με το γοητευτικό του πρόσωπο και την έντονη πάγια προσωπικότητά του, είναι από τα πρώτα δείγματα πως θέλεις να τον γνωρίσεις καλύτερα, όταν τον συναντάς για πρώτη φορά. Κι αν σε αφήσει να δεις βαθύτερα θα καταλάβεις πως η εξωτερική του εμφάνιση είναι μονάχα η κορυφή του παγόβουνου. Όμως δεν θα σε αφήσει εύκολα να δεις μέσα του, γιατί μισεί να ανοίγεται και να μιλά για τον εαυτό του. Όσο οξύμωρο κι αν ακούγεται, παρόλα αυτά, είναι ο άνθρωπος που όλοι θέλουν να έχουν φίλο τους, εραστή τους ή ακόμη και συνάδελφο. Όσο αυτός μισεί τις στενές συναναστροφές και το crossing the line στις σχέσεις του, τόσο αυτό τον ακολουθεί συνέχεια. Ο Μάξιμος είναι καλλιτέχνης, ένας μουσικός, ο οποίος εργάζεται το πρωί σε πρακτορείο μοντέλων και το βράδυ είτε παίζει μουσική σε μικρά μπαράκια της πόλης, είτε μετατρέπεται σε μπάρμαν. Όπως και να έχει, έχει καταφέρει να κάνει στην ζωή του πράγματα που αγαπάει και τον κάνουν χαρούμενο με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο. Η ενέργεια του για ζωή είναι αστείρευτη. Ο Μάξιμος φοβάται την αδράνεια και την στασιμότητα στην ζωή. Συχνές φράσεις που χρησιμοποιεί για να

περιγράψει την οπτική του απέναντι στις καταστάσεις και την ζωή είναι «Όσο ζεις προχώρα. Κι ας χαθείς και λίγο» ή «Δεν τερματίζεις αν δεν σε ξεπεράσεις». Σήμερα αποφάσισε να πάει με τα πόδια στο μπαράκι αντί για την μηχανή που χρησιμοποιεί συνήθως. Η βραδιά ήταν θερμή και τα πάντα προβλέπανε ένα όμορφο προ-καλοκαιρινό βράδυ. Το να αλλάζει τα σχέδιά του και να κάνει αυθόρμητες ρομαντικές κινήσεις είναι τόσο πολύ ιδίωμα του χαρακτήρα του. Περπατώντας τις γνωστές λεωφόρους βράδυ Σαββάτου στην τόσο ζωντανή Αθήνα ήταν γι' αυτόν τροφή για σκέψη και παρατήρηση. Έβλεπε τους ανθρώπους να περνάνε βιαστικά τα φανάρια και να τρέχουν για να προλάβουν κάτι ή κάποιον. Κι άλλοι πάλι, να είναι εγκλωβισμένοι στα φανάρια μέσα στα ζεστά αυτοκίνητά τους και βλέποντας τον Μάξιμο να περπατάει τόσο ανάλαφρα και με βήμα ταχύ, να θέλουν να βρίσκονταν αυτοί στην θέση του. Φοράει ένα χρωματιστό πουκάμισο με ένα μπλε τζιν παντελόνι. Στον ώμο του κρέμεται ένα δερμάτινο τζάκετ, λογικά τα ξημερώματα που θα επιστρέφει από την δουλειά θα έχει μια κάποια δροσιά. Αυτός όμως τώρα περπατάει τόσο χαρούμενος, τόσο νέος και ωραίος. Φέρει το βλέμμα του ανθρώπου που είναι ικανοποιημένος από την ζωή. Σκέφτεται διάφορα πράγματα καθ' όλη την διαδρομή. Βλέποντας όλους αυτούς τους ανθρώπους που επιστρέφουν από τις εργασίες τους σκυθρωποί, εκνευρισμένοι, ξεφυσώντας μήπως και απαλλαγούν κάπως μαγικά από τα βάρη της καθημερινότητας που τους τραβάνε όλο και πιο χαμηλά, αυτός σκέφτεται πως έχει κάνει σωστές κατ' αυτόν επιλογές έως τώρα και νιώθει ευγνώμων γι' αυτό. Η χαρά και η χαλαρότητα που νιώθει τον επιβεβαιώνουν πως απέφυγε έως ώρας αυτό που φοβόταν μην του συμβεί μεγαλώνοντας. Καθώς περπατάει βάζει το χέρι του στην τσέπη του παντελονιού του. Βρίσκει ένα χαρτάκι. Ξαφνιάζεται, δείχνει να μην το αναγνωρίζει. Το ανοίγει και βλέπει έναν αριθμό τηλεφώνου γραμμένο κι από κάτω ένα σημείωμα.

> Φεύγω σε εφτά μέρες για την Αίγυπτο. Υπάρχει κάτι που πρέπει να ξέρεις πριν φύγω. Δεν ξέρω αν θα υπάρξει ξανά η δυνατότητα να σε δω στο μέλλον. Έλα να με βρεις το βράδυ του Σαββάτου στον λόφο απέναντι από εκεί που τρώγαμε παγωτό μικροί.

Ο Μάξιμος σταματάει να κινείται. Ποιός είναι αυτός που του έβαλε το χαρτάκι στην τσέπη; Ποιανού είναι αυτός ο αριθμός τηλεφώνου; Πληκτρολογεί τον αριθμό στο κινητό του και καλεί αμέσως για να μάθει σε ποιόν ανήκει. Καλεί αλλά δεν απαντάει κανείς. Συνεχίζει να περπατάει και να σκέφτεται. Πόσες μέρες έχει στην κατοχή του αυτό το γράμμα; Την Κυριακή που φορούσε ξανά αυτό το τζιν στο live δεν υπήρχε σίγουρα εκεί. Εκτός... εκτός αν δεν υπήρχε εκεί στην αρχή του προγράμματος αλλά «φυτεύτηκε» μέχρι το τέλος της βραδιάς. Ίσως την ώρα που έβγαζε φωτογραφίες με τους θαυμαστές κατά το τέλος της βραδιάς. Πλάκα θα είχε να έσβηναν τελείως τα γράμματα όταν πλύθηκε το παντελόνι μετά το βράδυ εκείνο. Δεν σβήσανε όμως. Ποια ή ποιός μπορεί να κρύβεται πίσω από αυτό; Ο νους του πάει σε κάποια πρώην κοπέλα του αλλά δεν μπορεί να είναι αυτή. Λείπει στο εξωτερικό χρόνια. Τότε ποια άλλη; Δεν θα δώσει άλλη σημασία για τώρα επειδή όπως και να 'χει είναι καθ' οδόν για την δουλειά του και δεν μπορεί να μην πάει. Θέλει να μάθει για ποιο άτομο πρόκειται, γιατί από τα γεγραμμένα φαίνεται να είναι άτομο με κάποιο κοινό παρελθόν. Φαίνεται να γνωρίζονται. Βγάζει το τηλέφωνό του και τηλεφωνεί στο μπαρ. «Γιώργο καλησπέρα, ο Μάξιμος είμαι. Δεν θα μπορέσω να έρθω απόψε στην δουλειά. Πρέπει να έπαθα τροφική δηλητηρίαση. Μπορεί να με καλύψει κάποιος άλλος για απόψε; ..... Ευχαριστώ πολύ ρε φίλε, τα λέμε». Κάνει αναστροφή, βρίσκει το πρώτο κοντινό λεωφορείο και επιστρέφει στο σπίτι του. Η αγωνία έχει κυριεύσει το πρόσωπό του αλλά διαφαίνεται και μία επιθυμία να πάρει την

κατάσταση στα χέρια του. Γράφει sms στον αριθμό που ήταν γραμμένος στο ραβασάκι.

> «Ασκληπιού 28, Αθήνα. Θα σε περιμένω εκεί απόψε. Μην ξεχάσεις να φέρεις παγωτό».

Με τον δυναμισμό που τον διακατέχει δεν θα άφηνε να γίνει έρμαιο καμίας κατάστασης και εννοείται πως θα το διαχειριζόταν με τόλμη και πυγμή. Μπαίνει στο σπίτι και αρχίζει να συμμαζεύει για να είναι όλα τέλεια. Όχι ότι επικρατεί και κανένας τρελός χαμός αλλά γενικά είναι τελειομανής οπότε θα μάζευε ακόμη και τα μαζεμένα. Το διαμέρισμα είναι ρετιρέ. Ευάερο και ευήλιο. Είναι περίπου 80 τ.μ. και η κουζίνα με το σαλόνι βρίσκονται στον ίδιο χώρο. Είναι όμως ευρύχωρα και τα δύο. Ανακαινισμένο και πολύ κομψά στολισμένο. Οι μπαλκονόπορτες περιμετρικά του σαλονιού και καλύπτοντας δύο τοίχους χαρίζουν τόσο φως αλλά και ένα μαγευτικό ηλιοβασίλεμα. Ένας γωνιακός καναπές στο σαλόνι και ένα μίνι μπαρ αριστερά από αυτόν καλύπτουν το μεγαλύτερο μέρος του σαλονιού. Από την άλλη πλευρά ένα πικάπ παίζει ένα βινύλιο με τζαζ μουσική και ο Μάξιμος προετοιμάζει σε ένα δίσκο ακουμπισμένο επάνω στο τραπεζάκι του σαλονιού δύο ποτήρια κρασιού. Το κουδούνι της πόρτας χτυπάει και ο Μάξιμος ανοίγει. Δεν βλέπει κανέναν παρά μόνο έναν κλειστό φάκελο μπροστά από την πόρτα. Τον σηκώνει και τον ανοίγει. Το περιεχόμενο έχει μέσα δύο φωτογραφίες. Κοιτάζει και προσπαθεί να καταλάβει. Η μία είναι παλιά και η άλλη είναι καινούρια. Αναγνωρίζει τα πρόσωπα στην παλιά αλλά δεν αναγνωρίζει το πρόσωπο στην καινούρια. Στην παλιά είναι αυτός μικρός και μία παλιά του φίλη που συνήθιζαν να κάνουν παρέα μέχρι να χωριστούν με το τέλος του λυκείου. Στην καινούρια είναι ένα μωρό. Έχει παρόμοια μάτια με τον Μάξιμο. Ποιο είναι αυτό το μωρό; Ποιος στέλνει παλιές φωτογραφίες μέσα σε φακέλους; Κάποιος ανεβαίνει με το ασανσέρ.

Ένα δώρο

Ν.Σ.

Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις. Μόνο αυτό έγραφε το μικρό κομμάτι χαρτί μέσα στο φάκελο, μέσα στον οποίο ήταν επίσης ένα μολύβι, και λίγες κόλες χαρτί.

Η Σελήνη δεν μπορούσε να προσποιηθεί ότι δεν ήξερε σε τι αναφέρονταν αυτό το μήνυμα, όσο και να το ήθελε. Κυρίως επειδή, όντας αερικό, της ήταν αδύνατο να πει ψέματα. Αναστέναξε. Ήταν τα δέκατα-όγδοα γενέθλιά της, και επομένως είχε μόλις αποκτήσει το δέκατο-όγδοο θύμα της.

Ένας θνητός πιάνονταν κάθε φορά που έχει γενέθλια ένα αερικό. Είναι το δώρο τους προς τη γη τους, γιατί μόνο έτσι, με την μοναδική ικανότητα των θνητών να δημιουργούν τέχνη, καταφέρνει η γη τους να παραμείνει ζωντανή και ισχυρή. Τα πρώτα εννέα χρόνια της ζωής της, όταν ακόμα ζούσε στον Κόσμο των Ανθρώπων και δεν γνώριζε τι πραγματικά ήταν, τα θύματα πιάνονταν κάθε χρόνο από άλλους του είδους της, που κατοικούσαν στον Κόσμο των Αερικών, προς τιμή των παιδιών τους, που για να δυναμώσουν αναγκαστικά ζούσαν προσωρινά ανάμεσα στους θνητούς.

Φρόντιζαν να πιάνουν όποιον άνθρωπο είχε την ατυχία να κυκλοφορεί μόνος του στο δάσος. Τις περισσότερες φορές, πάντως, η αρπαγή ανθρώπων ήταν απλά αποτέλεσμα της κακής τους κρίσης. Συνήθως ήταν άνθρωποι με κάποιο ταλέντο, και ήθελαν φήμη, αναγνώριση, χρήμα. Έκαναν, λοιπόν συμφωνίες με ξωτικά (ξωτικά, αερικά, νύμφες, νεράιδες: οι θνητοί έχουν τόσες διαφορετικές ονομασίες. Πάντα το ίδιο πλάσμα είναι). Τα έβρισκαν σε σταυροδρόμια, κάτω από γέφυρες, στις όχθες λιμνών και ποταμιών, σε μέρη που ο διαχωρισμός μεταξύ του κόσμου των θνητών και εκείνου των αερικών δεν είναι τόσο σαφής όσο συνήθως. Οι συμφωνίες με ξωτικά δεν έχουν πάντα

το επιθυμητό αποτέλεσμα, και πάντα το τίμημα που πρέπει να πληρώσεις είναι βαρύ. Οι περισσότεροι θνητοί φαίνεται να το ξεχνούν αυτό, όταν κάνουν όρκο με αερικά.

Κάπως έτσι καταλήγουν θνητοί στον Κόσμο των Αερικών. Δεν φεύγουν ποτέ. Ο κόσμος αυτός τους μαγεύει, τους κάνει να ξεχνούν τον εαυτό τους. Το ξινό κρασί τούς κρατά πάντα ξύπνιους, τα γλυκά, σαπισμένα φρούτα τους δίνουν παραισθήσεις, και ένα φιλί από ένα αερικό εξασφάλιζε την παντοτινή παραμονή τους.

Έτσι τιμούσαν την παράδοση τους είδους τους, ακόμα και για τα παιδιά των ξωτικών που αναγκάζονταν να ζουν τα πρώτα χρόνια της ζωής ανάμεσα στους θνητούς. Κανένα παιδί του είδους τους δεν ξεχνούσαν, και άρα ούτε η Σελήνη ξεχάστηκε ποτέ.

Όταν τους επιστράφηκε, στα εννέα της χρόνια, την υποδέχθηκαν με συμπόσια, μουσική και τραγούδια. Τότε, την είχε ξαφνιάσει. Ποτέ άλλοτε δεν είχε λάβει τόσο θερμή υποδοχή στον ανθρώπινο κόσμο. Τα παιδιά της ηλικίας της σαν να ήξεραν από πάντα ότι η Σελήνη δεν ήταν σαν αυτά : Τα δόντια της φαίνονταν πιο αιχμηρά, το χαμόγελό της πιο πονηρό. Οι τυπικές σκανταλιές της παιδικής ηλικίας ήταν πιο σκληρές όταν τις έκανε εκείνη, οι τιμωρίες πιο σοβαρές. Στο σχολείο δυσκολεύονταν, και οι δάσκαλοι «ανησυχούσαν» για την απόδοσή της. Οι «γονείς» της, θνητοί που είχαν ξεγελαστεί ώστε να νομίζουν πως η Σελήνη ήταν άνθρωπος, σαν να διαισθάνονταν κάποιες φορές ότι η κόρη τους ήταν λίγο διαφορετική, χωρίς βέβαια να μπορούν να εξηγήσουν το πως και το γιατί.

Πλέον, η Σελήνη καταλαβαίνει ότι τέτοια συμπεριφορά, δεν είναι τίποτα εκτός του φυσιολογικού για το είδος της. Η χαρά των αερικών όταν επέστρεψε ήταν για τη Σελήνη η επιβεβαίωση που χρειάζονταν, για να αποδεχθεί ότι ποτέ δεν άνηκε στον Κόσμο των Ανθρώπων, ότι η παραμονή της στον Κόσμο των Αερικών είναι το πεπρωμένο της.

Γι’ αυτόν ακριβώς τον λόγο, όταν χτύπησε η πόρτα της κάμαράς της κι εκείνη, περιμένοντας το γενέθλιο δείπνο της, άνοιξε την πόρτα, μόνο και μόνο για να βρεθεί αντιμέτωπη με τον φάκελο και τα περιεχόμενά του, το πρώτο της συναίσθημα ήταν απορία. Και έπειτα, θυμός.

Πουθενά στο δώρο αυτό δεν έγραφε από ποιον στάλθηκε. Μάλλον γιατί όποιος το έστειλε γνώριζε ότι η Σελήνη θα τον σκότωνε μόλις μάθαινε την ταυτότητά, για την προσβολή αυτή. Διότι μόνο προσβολή μπορεί να θεωρηθεί αυτό: Το να δώσει κάποιος σε αερικό ένα μέσο δημιουργίας τέχνης, κάτι που είναι ανθρώπινη ασχολία, κάτι που είναι παράνομο για το είδος της. Περιπτώσεις ξωτικών που ανακαλύφθηκε ότι ζωγράφιζαν ή τραγουδούσαν, ότι έγραφαν ιστορίες ή δημιουργούσαν χορογραφίες ή έφτιαχναν γλυπτά, πάντα εξορίζονταν στον Κόσμο των Ανθρώπων.

Η φύση των αερικών είναι να απολαμβάνουν την τέχνη και την ομορφιά άλλων. Ποτέ τα ίδια να είναι δημιουργοί τέχνης. Δεν τους είναι αδύνατο να δημιουργήσουν, αλλά δεν είναι στη φύση τους. Εξάλλου, η τέχνη τους, τις σπάνιες φορές που πραγματοποιείται, δεν είναι καλή, ποτέ στον βαθμό της ανθρώπινης.

«Σελήνη; Συμβαίνει κάτι;» Η φωνή της υπηρέτριάς της δεν κατάφερε να διώξει τις άσχημες σκέψεις της. Η Σελήνη δεν της απάντησε.

Έκλεισε απότομα την πόρτα του δωματίου της και πήρε μια βαθιά ανάσα. Ήταν στο σπίτι της, στην Γη των Αερικών, στον κόσμο τους. *Όχι, στον κόσμο μου*, σκέφτηκε. Όλα ήταν καλά. Εντάξει, όχι ακριβώς. Οι κόλες και το μολύβι ήταν ακόμα εκεί, πιασμένα στα τρεμάμενα δάχτυλά της, άρα δεν ονειρεύεται, άρα δεν ήταν όλα καλά. *Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις.*

Κάποιος, άνθρωπος ή αερικό, ήθελε να γράψει κάτι η Σελήνη.

Γιατί; Για να με πιάσουν και να με εξορίσουν;

...Ή μήπως για να αρχίσω να γράφω ξανά, και να βασανίζω τον εαυτό μου;

Ακόμα και πριν μάθει ότι ήταν παράνομο στον κόσμο της, υπήρχε λόγος που σταμάτησε να γράφει.

Διότι όσο και να απεχθάνονταν τους ανθρώπους επειδή ποτέ δεν την αποδέχθηκαν όσο ζούσε μαζί τους, άλλο τόσο τους μισούσε επειδή γι' αυτούς ήταν τόσο εύκολο να δημιουργήσουν.

Η Σελήνη θυμάται να προσπαθεί να τους καταλάβει. Οι θνητοί με μεγάλη άνεση έγραφαν παρομοιώσεις, μεταφορές, αλληγορίες. Τους έβγαινε αβίαστα να ζωγραφίσουν κάτι εκτός της πραγματικότητας, ή να φιλοτεχνήσουν ένα άγαλμα που δεν είναι καν βασιζόμενο σε πραγματικό πρόσωπο.

Τους παρατηρούσε να δημιουργούν στον κόσμο του, και έβλεπε το απλό χαμόγελο στα χείλη τους όταν εξέφραζαν τα συναισθήματα τους με την τέχνη τους. Για εκείνους ήταν βάλσαμο, παρηγοριά. «Ορίστε πως νιώθω», έλεγαν. «Ορίστε τα μεγαλύτερα μου μυστικά, οι πιο κρυφές μου επιθυμίες. Ορίστε τα αγαπημένα μου πράγματα στον κόσμο και ορίστε και οι χειρότεροί μου φόβοι. Καταλαβαίνετε;» ρωτούσαν. «Νιώθει κανένας άλλος όπως νιώθω εγώ;». Και λάμβαναν ευχαρίστηση από αυτό, από την ιδέα ότι κάποιος τους έβλεπε, και από την επιβεβαίωση πως ναι, και άλλοι ένιωθαν όπως εκείνοι, σε εξίσου μεγάλο βαθμό. Και καταλάβαιναν. Τους καταλάβαιναν.

Όταν όμως η Σελήνη το είχε προσπαθήσει, κοριτσάκι ακόμα, θυμόταν να το έβρισκε ακατόρθωτο. Ήταν ανυπόφορη, η προσπάθεια να πιάσει το μολύβι και απλά να γράψει στο χαρτί. Την πονούσε όταν ήξερε στο νου της, ξεκάθαρα, τι θέλει να γράψει, αλλά όταν πήγαινε να γράψει, τα χέρια της δίσταζαν, και οι λέξεις πότε δεν ήταν οι σωστές για να περιγράψουν αυτό που ήταν στο μυαλό της.

Τον πόνο αυτό δεν τον εννοεί μεταφορικά, φυσικά, όπως τον εννοούν οι άνθρωποι. Τα χέρια της έτρεμαν κάθε φορά, και η πίεση στο στέρνο της ποτέ δεν έπαυε. Ο λαιμός της σφίγγονταν και κάθε προσπάθεια να ανασάνει ήταν βίαιη. Άμα κάποιος, σπανίως, την ρωτούσε τι έγραφε, και αν όλα ήταν καλά, δεν μπορούσε να μιλήσει, μόνο τους κοιτούσε με τα μάτια θολά από τα δάκρυα μέχρι να την αφήσουν μόνη της.

Ό,τι και να έγραφε, μικρό ή μεγάλο, το έκρυβε από όλους, και ύστερα από καιρό, όταν του έριχνε μια δεύτερη ματιά έτσι ημιτελές και πρόχειρο και ακανόνιστο που ήταν, με ασυναρτησίες και περίεργη σύνταξη, το έσκιζε από τα νεύρα της και το πετούσε στα σκουπίδια. Να μην μπορέσει να το δει κανένας άλλος.

Οπότε, από τότε που σταμάτησε να ζει στον κόσμο τους, σταμάτησε να γράφει. Γνώριζε τον κίνδυνο. Στον κόσμο που βρίσκονταν τώρα, κανένας δεν περίμενε από κανέναν να δημιουργήσει κάτι, και ήταν ευγνώμων για την ελευθερία αυτή.

Και αν κάποιες φορές ένιωθε την ανάγκη να γράψει για να μοιραστεί τις σκέψεις της και να δει αν κάποιος άλλος νιώθει όπως νιώθει κι εκείνη, μπορούσε εύκολα να διαβάσει τα έργα άλλων, ανθρώπινα, και γρήγορα ξεχνούσε την δική της ανάγκη.

Όμως... βλέποντας το χαρτί και το μολύβι στα χέρια της, δεν μπορούσε να αγνοήσει αυτή την ανάγκη, όπως έκανε τόσα χρόνια. Μερικές φορές δεν συνειδητοποιείς πόσο κάτι σου λείπει παρά μόνο όταν βρίσκεται ξανά στα χεριά σου, και σε προκαλεί να το μην το αφήσεις.

Ένιωθε τη λεία επιφάνεια του χαρτιού στην παλάμη της. Στο αριστερό της χέρι, ο αντίχειράς της ψηλάφιζε την καλά ξυσμένη μύτη του μολυβιού, και η Σελήνη υποψιάστηκε ότι άμα κοιτάξει τώρα το χέρι της θα το βρει μουντζουρωμένο. Στο πάνω-πάνω μέρος της σελίδας σαν να έβλεπε ήδη τον τίτλο που θα έβαζε.

«Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις.», μουρμούρησε, ακόμη χαμένη στις σκέψεις της.

«Τι είπες;», ρώτησε η υπηρέτριά της. Είχε ξαφνικά βρεθεί δίπλα της.

Η Σελήνη γύρισε και την κοίταξε. Είχε ξεχάσει ότι βρίσκονταν εκεί, και για πρώτη φορά παρατήρησε ότι ήταν ανήσυχη. Δεν είχε σταματήσει να κοιτάει, τα πράγματα στα χέρια της Σελήνης, τα μάτια της γουρλωμένα, και βαριανάσαινε.

Φοβάται, συνειδητοποίησε η Σελήνη. *Φοβάται δύο πράγματα τόσο απλά, ένα κομμάτι χαρτί και ένα μολύβι. Πόσο περίεργο.*

Και με αυτή τη σκέψη, κατάλαβε ότι είχε πάρει την απόφαση της.

«Αστήρ», της είπε, και η υπηρέτριά της επιτέλους έστρεψε το βλέμμα της από το μολύβι και το χαρτί και την κοίταξε, το πρόσωπο της χλωμό. Αυτό δεν ήταν το πραγματικό της όνομα, φυσικά, όπως και το όνομα της Σελήνης δεν ήταν πραγματικά Σελήνη. Όλα τα αερικά κρατούσαν το αληθινό όνομά τους μυστικό, και διάλεγαν άλλα ονόματα εμπνευσμένα από τη φύση.

«Ναι;», αποκρίθηκε η Αστήρ.

«Δεν θα πεις σε κανέναν απολύτως γι’ αυτό το δώρο μου, σωστά;»

Δεν ήταν ερώτηση και η υπηρέτρια της το ήξερε.

Η Σελήνη υπέθεσε πως το άγριο βλέμμα που έριξε προς την Αστήρ την έκανε να καταλάβει ότι άμα την πρόδιδε και την εξόριζαν, θα φρόντιζε να έχει και η υπηρέτρια της την ίδια μοίρα, διότι απλά απάντησε «Όχι, βέβαια», με σιγανή φωνή. Η Σελήνη την πίστευε. Τα ξωτικά δεν μπορούν να λένε ψέματα.

«Ευχαριστώ», της είπε η Σελήνη, φροντίζοντας να της χαμογελάσει όσο πλατιά χρειάζεται για να φανούν τα αιχμηρά της δόντια. «Μπορείς να φύγεις τώρα από την κάμαρά μου. Να έχεις μία όμορφη νύχτα.»

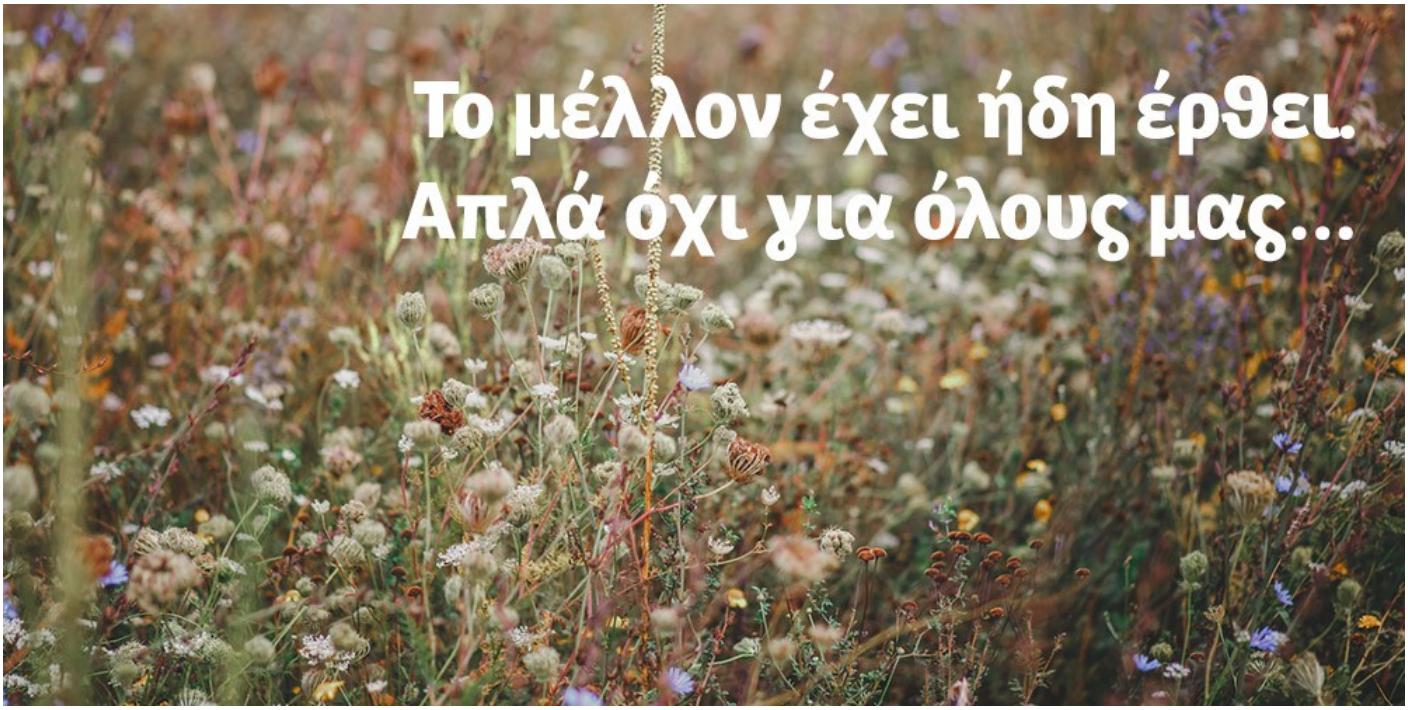
Με το που έφυγε η υπηρέτρια της, Η Σελήνη κλείδωσε την πόρτα. Ακούμπησε το μολύβι και το χαρτί στο τραπέζι του δωματίου της, και έκατσε στην καρέκλα. Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις.

Στον τοίχο απέναντι από το τραπέζι ήταν το μεγάλο παράθυρο του δωμάτιου. Οι κουρτίνες του ήταν μαζεμένες. Το φεγγάρι ήταν το μόνο πράγμα που δεν κρύβονταν από το πέπλο του σκοταδιού. Θα ήταν ο μόνος μάρτυρας, επομένως, αυτής της πράξης που επρόκειτο να κάνει. Αυτή η σκέψη κάπως καθησύχαζε τη Σελήνη. Κανένας άλλος δεν θα το μάθει. Το φως του έπεφτε στο τραπέζι και της επέτρεπε να γράψει χωρίς τη χρήση κεριού. Παίρνοντας μία βαθιά, τρεμάμενη ανάσα, φύσηξε το κερί δίπλα της για να σβήσει. Ήταν τα δέκατα-όγδοα γενέθλιά της.

Άρχισε να γράφει.

Το μέλλον έχει ήδη έρθει. Απλά όχι για όλους μας...

Εμμανουέλα Ξένου

Όταν χωρίζεις ξέρεις ότι θα πονέσει. Ακόμα κι όταν είναι για καλό, ξέρεις ότι και πάλι θα πονέσει. Όταν χωρίζεις ξέρεις ότι θα χρειαστείς χρόνο. Δεν ξέρεις πόσος ακριβώς, και ελπίζεις να είναι λίγος. Όταν χωρίζεις ξέρεις ότι θα σε ρωτήσει όλος σου ο περίγυρος ‘Τι έγινε ο ψηλός; Καιρό έχουμε να τον δούμε’ και προετοιμάζεις τρεις προτάσεις να τις έχεις να τις βάζεις κασέτα: ‘Ε δεν δούλεψε τελικά. Ήταν και δύσκολες οι συνθήκες. Δεν πειράζει όμως, προχωράμε’. Και αφού ξέρεις αυτά και άλλα τόσα, είσαι σίγουρη ότι μπορείς να διαχειριστείς ό,τι σου πετάξει η ζωή στο δρόμο σου -σαν το καλό και ώριμο κορίτσι που είσαι-.

Όταν χωρίζεις δεν ξέρεις όμως ότι θα υπάρχουν στιγμές, μικρές, -θα μπορούσες να τις πεις- απλές και καθημερινές που σε κάνουν να αναρωτιέσαι πάλι για ΟΛΑ και θα απειλούν να εκτροχιάσουν όλη σου την πρόοδο. Όπως το να βρίσκεις βρακιά του στο καλάθι των απλύτων σου. Γιατί τότε αρχίζεις να αναρωτιέσαι: τα ξέχασε ή μήπως τα άφησε; Μήπως για λίγο ούτε ο ίδιος δεν το είχε πιστέψει ότι θα χωρίζατε και θεώρησε ότι θα έρθει κάποια άλλη στιγμή να τα πάρει. Όμως χωρίσατε. Και τώρα κανένας από τους δυό σας δεν θα πάρει τηλέφωνο τον άλλο να του μιλήσει για βρακιά.

Και κάπως έτσι οι μέρες περνούν. Γεμίζεις το πρόγραμμά σου. Είσαι τυπική με τις υποχρεώσεις σου. Ο νεροχύτης γεμίζει με άπλυτα πιάτα. Αλλά δεν πειράζει γιατί θα τα τακτοποιήσεις στο μέλλον. Είναι που είσαι πολύ απασχολημένη. Ναι, αυτό είναι. Αυτός διαγράφει τα ψευδώνυμά σας από τη συνομιλία σας στο messenger. Εσύ διαγράφεις τη διεύθυνσή του από το efood. Έτσι! Για να μάθει. Αλλά ακόμα δεν έχεις καταφέρει να διαγράψεις την ανάγκη να του λες τα πάντα. Και τον παίρνεις τηλέφωνο. Και δεν έχει χρόνο για σένα. Και τον ξαναπαίρνεις τηλέφωνο. Και πρέπει να σταματήσεις να τον παίρνεις τηλέφωνο!

Ω! Ποιον κοροϊδεύω; Αυτή η ιστορία είναι η δική μου και κρύβομαι πίσω από το β’ ενικό πρόσωπο για να αποστασιοποιηθώ.

Αλλά δεν πείθω ούτε την εαυτή μου. Γεια σας παρεμπιπτόντως, δεν προλάβαμε νωρίτερα να κάνουμε τις συστάσεις. Ευχαριστώ που ανταποκριθήκατε στην πρόσκλησή μου να παρακολουθήσετε αυτόν τον μονόλογο. Υποθέτω πως το μυαλό σας ως τώρα έχει καλύψει τα κενά. Με χώρισε. Ξέρει κανείς σας από κηπουρική; Προσπαθώ να ξεφορτωθώ ένα επίμονο αγριόχορτο αυτόν τον καιρό. Ένα αγριόχορτο 26 χρονών, ψηλό μελαχρινό με μπούκλες.

Είσαι το αγριόχορτο στον κήπο της ζωής μου. Ναι, σε σένα μιλάω. Στο κεφάλι μου αναγκαστικά πρέπει να κάτσεις να με ακούσεις. Δεν μπορείς να μου το κλείσεις, ούτε να μου στείλεις ένα αδιάφορο μήνυμα και να με γειώσεις, ούτε να εκτροχιάσεις τον ειρμό μου. Φύτρωσες μέσα μου σε σημεία που κανονικά δεν θα έπρεπε να είσαι. Σημεία που κράταγα για μένα. Δεν ξέρω καν αν το κατάλαβες. Και τώρα μου ζητάς έτσι απλά, να σε ξεριζώσω. Λοιπόν δεν ξέρω από κηπουρική, και ούτε θέλω να μάθω!

Ποια είναι η διαφορά ενός αγριόχορτου από ένα αγριολούλουδο; Ας μου πει κι εμένα κάποιος. Εγώ το μόνο που ήθελα είναι να αφήσω όλα τα λουλούδια να ανθίσουν. Ήμασταν ένα και τώρα είμαι μόνο μία. Γίνομαι δραματική το ξέρω. Υποθέτω στο μέλλον που θα έχω ένα ασφαλές και σταθερό περιβάλλον με ανθρώπους να με κατανοούν και να με αγαπάνε -στο μέλλον που θα έχω λύσει ή έστω θα έχω μάθει να διαχειρίζομαι τα ψυχολογικά μου χωρίς να τα βγάζω στη σχέση μου – στο μέλλον που η σχέση μου δεν θα με αφήσει με την πρώτη δυσκολία, θα κοιτάω αυτές τις μέρες αναγνωρίζοντας ότι ήταν μόνο η αρχή. Το μόνο που μένει είναι να λύσω τα ψυχολογικά μου. Τέλειο σχέδιο. Ευκολάκι. Μα καλά ποιος χτυπάει το κουδούνι;

Δεν ήταν κανείς στην πόρτα. Μόνο ένας φάκελος. Περίεργο αλλά δηλώνω ιντριγκαρισμένη. Μπορεί να μην είναι καν για μένα, δεν γράφει πάνω σε ποιον απευθύνεται. Άρα μπορεί να είναι και για μένα. Άρα πρέπει να τον ανοίξω για να σιγουρευτώ.

> Μωρό μου,
>
> Δεν ξέρω πόσες ημέρες έχουν περάσει που έχω να σου πω ότι σε αγαπάω. Οπότε θέλω να ξεκινήσω με αυτό. Σ’ αγαπάω. Και ξέρω ότι με αγαπάς κι εσύ. Αλλά δεν φτάνει μόνο αυτό. Το ξέρεις ότι δεν το έχω με τις λέξεις και τσαντίζομαι να προσπαθώ να τις βρω, οπότε ξέρεις και ότι αυτό για μένα ήταν υπέρβαση. Την έκανα όμως γιατί υπάρχουν ακόμα πράγματα στον αέρα ανάμεσά μας, πράγματα

που χρωστάω να στα πω.

Είμαι εγωιστής, οξύθυμος και ζηλιάρης. Είμαι αγχωμένος, με ένα σκασμό υποχρεώσεις και δεν ξέρω καλά καλά αν κάθε μήνα θα φτάσει ο μισθός. Και ξέρω ότι όσο κι αν λες ότι καταλαβαίνεις τα προβλήματά μου, στην πραγματικότητα δεν μπορείς να νιώσεις τον κόμπο που έχω στον στομάχι όταν μου ζητάς να πάμε κάπου, και εγώ πρέπει να σου πω όχι, γιατί είμαι κομμάτια απ' τη δουλειά ή γιατί δεν μου φτάνουν τα λεφτά. […]

Μακάρι να ήσουν η ηρεμία μου. Ίσως στο μέλλον […] Στο μέλλον που θα έχω […]

…στο μέλλον…

Σε παρακαλώ μην με περιμένεις. Δεν μπορώ να εγγυηθώ τίποτα για το μέλλον.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Το μέλλον για εμάς… προμηνύεται… αβέβαιο (για να το θέσω ευγενικά). Και το ήθελα αυτό το μέλλον. Το ήθελα πολύ. Ακούω για αυτό το μέλλον από την αρχή. Για αυτό το μέλλον ζούσαμε μέσα σε αυτή τη σχέση. Is the future here yet? Όταν… θα… Μονίμως ο ήλιος θα ξημερώσει στο μέλλον, στο σήμερα κάνουμε υπομονή. Όλη την εβδομάδα περιμένοντας το ρεπό. Ακόμα κι εγώ που δεν δούλευα δηλαδή… Περίμενα το ρεπό του για να τον χαρώ. Είχα γίνει ετερόφωτος οργανισμός. Ηλιοτρόπιο που στρέφεται προς τον ήλιο, αντί να κοιτάξει το μέλλον κατάματα. Και τώρα το μέλλον ήρθε, και εγώ ακόμα ανοίγω τα μάτια μου, γιατί με είχε τυφλώσει ο ήλιος.